

หน้ากาก

บทที่ 14

“ เมษรู้จักรหัตดีแค่ไหน เขาเป็นใครกันนะ ”

เยาวดีมองน้องสาวอย่างแปลกใจ “ ทำไม เกิดจะสนใจอะไร รหัตขึ้นมา ”

ยุพยงยกไหล่ “ ก็ถามไปยั้งนั่นแหละ ”

เยาวดีกลับพูดว่า “ แตรหัทก็หน้าตาทำทางดีนะ ไม่คม ไม่คล่องซึ่หลืออย่างเมษ แต่คูมีดีอยู่ข้างใน เมษบอกว่าเขาเหมา บัตรเต็นรำเบอร์ยัยทัตทยาเป็นเงินตั้งหลายหมื่นบาท อย่างนั้นก็คง ไม่ใช่คนเดินดินกินข้าวแกงธรรมดาๆ แล้วละ ”

“ เงินหมื่นมันเรื่องซึ่ผงสำหรับหยง ”

“ จำ รู้แล้วละ แม่เมียมมหาเศรษฐี ” พี่สาวค้อนยืมๆ “ แปลว่าไม่ได้สนใจเงิน แต่ว่าสนใจคนใช่ไหม ”

อีกฝ่ายทำสีหน้าเจือยยิ้มทั้งที่เซดิริมฝีปากเหมือนไม่ใส่ใจ

“ คุณริตมีแต่เงิน หามีเสน่ห์ชวนให้สาวไหลหลงไม่ ” เยาวดี พุดออกมาตรงจุด “ แต่จะทำยังไงได้ละ เขาอายุสี่สิบแล้ว ไม่ใช่ คนรุ่นเราๆ จะมาจีจ้แบบหนุ่มๆ สาวๆ ได้ยั้ง ”

“ เขาแก่แล้วยั้งทะนงตัวว้ารวัย ” ยุพยงหลุดปากออกมา จนได้ “ คนๆ นี้ถ้าไม่มีเงินชะอย่างเดียวก็ไร้ค่า หยงว่าแม่แต่ สุนัขมันยังจะเมินเลย ”

“ ต้าย ดูพุดเข้า ” พี่สาวร้อง หัวเราะพลางดีแชนน้องสาว “ นี้ เขาเป็นสามีของเธอนะยะ ถ้าพ่อแม่มาได้ยินมีหวังเป็นลมอยู่ ตรงนี้แน่ๆ เลย ”

“ ไม่หรอก พ่อกับแม่อาจจะพอใจเสียด้วยซ้ำ ก็เขายังเคยว่า พ่อแม่เราให้หยงฟังเลย ว่าไม่ฉลาดถึงได้ล้มละลาย อี ใครละจะ ฉลาดเท่าเขา คนอื่นยั้งตัวตายเพราะลุ่มจมแต่ว่าเขารวยเอาๆ ”

“ เอ๊ะ คุณริตว่าพ่อแม่เราจริงๆ หรือ ” เยาวดีเสียงเข้ม ยุพยงมีสีหน้าขุ่นเคือง “ ไซ่ ปากเขาร้ายมาก พุดประโยค เดียวก็สแปไปยั้งไหนๆ บางทีหยงอยากจะวิ้งหนีให้ไกลๆ เลย แต่ว่า ต้องทนนั่งฟัง ไม่รู้ว้ายัยทัตทยาจะโดนเหมือนกันหรือเปล่า ”

“ คงจะไม่ละมัง ก็คุณริตเขาแคร้ของเขากออกจะตายไม่ใช่หรือ ขนาดซื้อบ้านราคาร้อยล้านเป็นเรือนหอ ”

“ ก็ไม่แนหรอก คนๆ นี้รู้จักแคร้ใครเสียเมื่อไหร่ ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนกับใคร พอนึกจะว่าใครก็ว่าออกมา บางคำพุดแรงมาก หยงยังกลัวเลยว้าถ้าใครเขาเกิดหมั่นไส้ขึ้นมา วันดีคืนดีส่งมือปืนมา ยิงละก็ หยงจะพลอยโดนลูกหลงไปด้วย ”

“ เอ๊ะ จะมีเรื่องแบบนั้นด้วยหรือ ” เยาวดีทำตาโต

ยุพยงยกไหล่ “ ก็เขาเกี่ยวข้องกับคนมากมาย แต่พุดจาไม่ กลัวใคร หยงว่ามีสิทธิ์อายุสั้นจริงๆ นะพี่เหยา ”

“ งั้นเราก็ต้องเร่งมือหน่อยแล้วละ ไม่อย่างนั้นหากว่าเกิดอะไร ขึ้นมาแล้วเราจะได้อะไรละ ” เยาวดีว่า “ ยายหยงเอ๋ย ฉกฉวยอะไร ได้ก็ฉวยไว้ก่อนนะ อย่าลิม โบราณว่าน้ำขึ้นให้รีบตัก ”

“ ถ้าหากว่าจะมีใครส่งมือปืนมาจริงๆ พี่เหยาช่วยภาวนาก็ แล้วกันว้าให้มันมายิงตอนที่เขาอยู่กับแม่ทัตทยา หรือถ้าอยู่กับหยง ก็ ขอให้เจ้านั้นยั้งแม่นๆ อย่าหลงมาโดนหยงเข้าก็แล้วกัน ”

สองสาวหัวเราะกันขำๆ เยาวดีพุดพลางสายหน้า

“ น่าเสียดาย ทั้งล่อทั้งรวัยทั้งเก่งไปหมด แต่ก็นั่นแหละ ใครละจะสมบูรณไปทุกอย่าง ดูนายเมษซิ รูปกายภายนอกดีไปหมด เอาใจคนก็เก่ง นิสัยก็ดีไม่มีพิษภัยกับใคร แต่พอถึงเรื่องงานแล้ว ไม่เป็นโล้เป็นพายเลย ”

น้ำเสียงตอนท้ายออกจะเอ็นดู ยุพยงรู้ดีว้าพี่สาวรู้สึกอย่างไร กับคนที่พุดถึง ความจริงเยาวดีเคยเฝ้าแต่พุดถึงเมษเมื่อนานมาแล้ว ตั้งแต่ชายหนุ่มเข้ามาทำงานด้วย เยาวดีเงิบเหงาลงเมื่อเขาออก

จากงานไป แต่ก็ยังไปอุดหนุนร้านอาหารที่ชายหนุ่มดูแลเป็นครั้งคราว ตามแต่โอกาสและกำลังเงินจะอำนวย

เธออยากจะช่วย แต่คนงามแต่รูปอย่างเมฆ ไม่ใช่แบบที่เธอ นิยม ยิ่งกว่านั้นความว่างเปล่าในความรู้สึกที่ชายหนุ่มผู้นั้นมีต่อ เยาวดี ทำให้ยุพยงรู้สึกถึงความหวังช่างห่างไกลเสียเหลือเกิน

“ เมฆกับยัยทัตทยาไปกันถึงไหนแล้ว ”

“ ไม่รู้สิ ” เยาวดียกไหล่ “ อุตสาห์ย้ายตามไปอยู่ที่คอนโดฯ กลางวันคุณจาริตไปทำงาน มีโอกาสแล้วทำไมยังไม่รีบฉวยก็ไม่รู้ ”

“ ทำจะเหลวเสียละคระมัง ”

“ เรายังมีอีกเยอะน่า หยงอย่าใจร้อนสิ ดูเขาไปก่อน ”

“ ไม่เห็นน่าจะยากเย็นอะไร ยัยนั่นที่มออกจะตาย วันๆ อยู่ ว่างๆ คนเดียว ถ้าเมฆรู้จักรุก หยงว่าไม่นานก็เรียบร้อย ”

“ เอาๆ แล้วเหยาจะโทรไปถามความก้าวหน้าดู ”

ยุพยงจับแขนพี่สาว “ วันหลังไปหาเมฆที่ร้านก็ได้... ให้เขา ชวนรหัทมาด้วย ”

เยาวดีมองใบหน้าสวยที่ไร้เครื่องสำอางของอีกฝ่ายอยู่นาน

“ จะหาเรื่องใส่ตัวสิ ”

“ แหม เปล่าหรอกน่า ” อีกฝ่ายหัวเราะ “ วันนั้นไม่ทันได้ ค่อยกัน มันรู้สึกค้างๆ คาๆ ยังไงก็ไม่รู้ แต่ว่าท่าทางเขาน่าสนใจ ” เยอยกไหล่ “ ก็แค่อยากจู้จึกเท่านั้น ไม่มีอะไรมากกว่านั้น ”

ยุพยง เคยมีสังคมนกว้าง ในระหว่างเพื่อนๆ นักศึกษาและ นักเรียนนอกด้วยกัน มีคนรู้จักชอบพอและเพื่อนชายมากมายคอย เอาใจ แต่ไม่จริงจังกับใครมาจนพบจาริต การต้องใช้ชีวิตกับผู้ชาย คนเดียวที่มีอายุมากกว่าสิบกว่าปีที่เอาแต่คร่ำเคร่งทำงานไม่พูดหวานๆ และไม่เอาใจ ทั้งยังกำลังจะแต่งงานกับผู้หญิงอื่นที่ไม่ได้สาวและสวย ไปกว่าเธอ ทำให้เธอรู้สึกอึดอัดเป็นอย่างยิ่ง แม้จาริตแสดงความ ใจกว้างโดยบอกเธอว่า “ จะไปสนุกกับเพื่อนๆ บ้างก็ได้ แต่จำไว้ ก็แล้วกันว่าเดี๋ยวนี้คุณไม่เหมือนก่อนแล้ว ทำอะไรต้องจู้จึกมีขอบเขต” แต่สีหน้าของเขาก็เคร่งเครียดดูตันจนเธอไม่กล้ากระดิกตัว ไม่รู้ว่า แค่นั้นคือการ “ มีขอบเขต ” ในความหมายของหนุ่มใหญ่ผู้เป็นเสมือน เจ้านาย

เธอจึงได้แต่ปฏิเสธคำชวนของเพื่อนๆ จนกลุ่มที่เคยสนิทสนม พากันห่างหาย ยิ่งเป็นที่รู้ว่าเธออยู่กับจาริต เพื่อนชายที่เคยเอาใจ ก็ยิ่งทิ้งเธอห่างไกล จนยุพยงเกือบจะลืมไปเสียแล้วว่าการได้รับการ เอาอกเอาใจจากเพศตรงข้ามนั้นเป็นความสุขปานใด

เยาวดีนึกถึงชายหนุ่มร่างสูง ผิวสีอ่อนที่มีรอยยิ้มเป็นมิตร และดวงตาที่ชวนให้ค้นหาที่พบเมื่อวันก่อน ท่าทางของเขาดูดี สีหน้าและประกายตาน่าจะทำให้ยุพยงมีความรู้สึกเป็นผู้หญิงขึ้นมาอีก ครั้ง เธอเห็นน้องสาวซ่อนความซัดเซินไว้ภายใต้ท่าที่เมินเฉยไว้ตัว อย่างที่ไม่เคยเป็นมานานแล้ว

เธอไม่อยากจะยุพยงหลงทาง สาวสวยอายุน้อยที่เอาแต่ใจตัว อย่างยุพยงหลงทางง่าย แต่เยาวดีก็เอาใจน้องสาวคนนี้อย่างเต็มที่ไหน แต่ไรจนไม่กล้าจะท้วงติงออกมาให้ชัดใจ

“ รู้จักแล้วพอนั่น ”

“ แน่สิ ” อีกฝ่ายหัวเราะ “ หยงเบื่อง่ายออกจะตาย ”

“ ขอให้จริงเถอะ ”

คนที่ถูกพูดถึง มีสีหน้าเฉยเมยอยู่ตรงหน้าเจ้านายของเขาโดยมี ปองทองนั่งขนาบข้าง แม้ซรั่มภ้ออกเอาใจด้วยท่าทางเป็นกันเอง ขณะที่ปรนอาหารและเครื่องดื่มเลิศรสให้ ดวงตาคมราวเหยี่ยวของเขา ก็ออกจะบอกความซัดเซอชัดใจ “ อะไร ป่านนี้แล้วยังไม่ก้าวหน้าไปถึง ไหนเลยหรือ ทำไมใจเย็นอย่างนี้วะ ”

ข้อมูลที่รู้จักคือ ทัตทยาเพิ่งตามจาริตไปได้หวนกลับมา ไม่ใช่ ไปเที่ยวแต่ไปทำงานซึ่งจะต้องมีผลเกี่ยวพันถึงฝ่ายนี้แน่นอน แต่ ริมฝีปากของชายหนุ่มก็ยังเม้มสนิท

“ ไม่กล้าเข้าใกล้สาว กลัวจาริตจะส่งคนมายิงหรือ ”

“ ผมไม่กลัวตายหรือครับนาย ”

“ งั้นรออะไรอยู่ บุกลุยซิ ” ชายสูงวัยทำน้ำเสียงครั้นเคร่ง
“ รูปหล่อเสียอย่าง ยิ่งไงๆ ก็เป็นต่ออยู่แล้ว ”

“ นายหารถใหม่ให้ระ ” ปองทองเอาใจช่วย “ บีเอ็มดับเบิล
ซีร์ห้ารุ่นล่าสุดสวยเชียว รถมือสองแต่ว่ายังใหม่มาก ”

“ ยึดมาจากลูกหนี้ ” ชรัมภ์พูด

ชายหนุ่มยกมือไหว้ “ ขอขอบคุณครับนาย ”

“ กำลังให้ปองดูบ้านให้ด้วย ตอนนี้น้ำบ้านหรุๆ พร้อมเฟอร์นิเจอร์
ไม่แพงเท่าไร เห็นว่าค่าเช่าเดือนละสามสี่หมื่นบาทเท่านั้นเอง ”

“ ค่ะ มีใบเสร็จเอามาหักค่าใช้จ่ายได้ด้วย ”

รหัทมองเพื่อนหญิงอย่างแปลกใจ

ปองทองพูดว่า “ เห็นระยุ่งๆ ปองก็เลยไปสำรวจดูคนเดียว
นี่เลือกถูกใจได้หลายแห่ง ระวังเมื่อไหร่ก็ว่าจะชวนไปดูด้วยกัน ”

“ ย้ายให้เสร็จเร็วๆ พานางเอกมารู้จักบ้านช่องเขาจะได้ไวใจ ”

สีหน้าของชายหนุ่มทำให้ปองทองต้องรีบพูดว่า “ บ้านเดิมก็
ปล่อยไว้ก่อนไม่เป็นไรหรอกน่า ระ ให้ป่าไฟเผาก็ได้ ว่างเมื่อไหร่
ก็แวะไปดูได้ทุกเมื่อ ”

“ ทำไม เป็นหวงบ้านนักกรี ” ชรัมภ์ถาม

ความผูกพันทางใจ ไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะอธิบายให้มหาเศรษฐี
ผู้ไฝหาแต่วัตถุเข้าใจ บ้านครึ่งตึกครึ่งไม้ในเนื้อที่กว้างเพราะเป็น
บ้านสวนมาแต่ดั้งเดิมของเขาไม่สวยหรู แต่ชายหนุ่มอยู่มาแต่เล็ก
แต่น้อย จำภาพแม่เดินไปทั่วทำนันทันทีได้ติดตาติดใจ บ้านสะอาด
เครื่องเรือนไม้ธรรมชาติเก่าแก่หลายชิ้นตราค่าไม่ได้ แต่ก็ยังใช้งาน
ได้ดี คำสั่งให้ย้ายออกไปอยู่ที่อื่นทำให้เขาารู้สึกใจหาย

ชายหนุ่มกลับพูดอย่างตัดสินใจได้

“ เปล่าครับ ย้ายเมื่อไหร่ก็ได้ ”

“ ต้องอย่างนี้ซี ” ชายสูงวัยยื่นมือมาตบไหล่หนาๆ

“ จะพารินไปดูบ้านใหม่ด้วยก็ได้ จะได้ช่วยกันเลือก ”

ปองทองเสียงอ่อน

รหัทเหยียดริมฝีปากคล้ายยิ้ม ออกมาจากบ้านก็ดีเหมือนกัน
หากเขาพาทัดทายมาบ้าน วิญญาณของแม่จะได้ไม่ถูกรบกวน...

ทัดทายาแปลกใจที่ได้รับโทรศัพท์จากระริน

“ คุณทัดว่างไหมคะ รินอยากชวนมาทานข้าวที่บ้าน ”

เธอทั้งแปลกใจทั้งลังเล ถึงจะพอใจอย่างไร สองพี่น้องก็เป็น
เพียงคนแปลกหน้า ควรหรือจะตามไปหาถึงบ้านช่อง

“ นะคะ รินเหงา อยากให้คุณทัดมา ”

“ จะดีหรือคะ เกรงใจคุณระ ”

“ พี่ระนั่นแหละเป็นตัวตั้งตัวตี แต่ให้รินชวนเพราะรู้ว่าคุณทัด
ไม่มาแน่ถ้าเขาชวนเอง ”

ทัดทานึกถึงคนร่างสูง ใบหน้าสะอาดที่มีรอยยิ้มและดวงตาที่
ทำให้เธอฉงน เขาไม่ใช้อินเตอร์เน็ตเป็นช่องทางติดต่อ แล้ว แต่
โทรศัพท์มาคุยด้วยตรงๆ หากเธอปิดโทรศัพท์ซ่อนไว้ในเวลาที่จาริต
อยู่ด้วยก็จะพบข้อความถูกฝากไว้เสมอ

เวลาพบหน้า บางครั้งดูเขาเป็นมิตรสนิทใจ แต่บางครั้งก็
คล้ายมีเงาแสงเลือนซ่อนเร้น เธออยากให้ผู้ชายที่พบในงานราตรี
หน้าากากกลับคืนมา ชายคนนั้นแม้จะกรุ้มกริ่มเจ้าชู้ แต่รอยยิ้มและ
ประกายตาที่มองเธออย่างเต็มตาตรงๆ ดูสนิทใจกว่าเมื่อพบเห็นใน
ครั้งต่อๆ มาราวกับเป็นคนละคน

“ บ้านอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้ แล้วทัดจะมาได้อย่างไรถูก ”

“ นัดกันที่ไหนก็ได้แล้วขับรถตามกันมาดีไหมคะ ” ระรินออก
ความเห็น

ทัดทายาถามว่า “ ทัดชวนเพื่อนมาด้วยได้ไหมคะ ”

“ ด้วยความยินดีอย่างยิ่งค่ะ ” เสียงตอบรับแจ่มใส

ทัตทยาตัดการติดต่อ โทรศัพท์เครื่องนี้ถูกจัดหามาเพื่อใช้กับ รหัทโดยเฉพาะ ก็ดีเหมือนกันที่มีระรินเข้ามาช่วยให้บรรยากาศที่ คล้ายจะหม่นมัวสลัวลงแจ่มใสขึ้น ถึงอย่างไรเธอก็ติดค้างระรินด้วย ในเรื่องไฟไหม้ หากรหัทรู้และไม่อภัย ทัตทยาก็แน่ใจว่าระริน จะแตกต่าง

เธอโทรศัพท์ถึงญาติผู้ซึ่งกำลังพูดเรื่องงานอย่างเคร่งเครียดกับ ลูกน้องในบริษัท แต่พอเห็นหมายเลขที่โทรเข้ามา ก็ยกมือเป็น สัญญาณให้หยุดการสนทนา รับสายพลางเดินหลีกมาอีกทางหนึ่ง

“ ภูกำลังยุ่งอยู่หรือเปล่า ” เสียงถามอ่อนใสเหมือนน้ำทิพย์ ชโลมใจ เสียงตอบแม้จะขรึม แต่ความรู้สึกของคนพูดอ่อนโยนขึ้น กว่าเมื่อครู่ก่อนเป็นอันมาก

“ นิดหน่อย งานก็อย่างนี้ทุกวัน ทัตมีอะไรหรือ ”

“ อยากชวนภูไป... ทานข้าวบ้านเพื่อน ”

“ ใครละ ”

เธอลังเล แล้วก็เล่าด้วยน้ำเสียงร่าเริงประจบ คนฟังกลับขมวด คิ้ว “ สนทนกันถึงขนาดนั้นแล้วหรือ ถึงกับจะชวนไปบ้าน ”

“ แฮม ระรินเป็นคนชวนนะจ๊ะ ระรินน่ารักมาก น้องหลิว ยิ่งน่ารักที่สุด อายุสองขวบเอง ซ้ำอายุแต่ยังไม่แปลกหน้ากันเลย ยอมให้ทัตอุ้มตั้งนานแน่ะ ”

แล้วชายหนุ่มผู้เป็นต้นเรื่องทั้งหมดเล่า ญาติทอยากจะถาม แต่ก็ เจ็บเกินกว่าจะเอ่ยปากออกมา

“ แล้วพ่อเขาไปอยู่เสียที่ไหน ”

“ ไม่รู้ซี เพิ่งรู้จักกัน ใครจะกล้าถาม ”

นี่หรือคนน่ารักของทัตทยา หญิงสาวที่มีลูกไม่มีพ่อ ญาติทนี่ เป็นห่วงโลกทัศน์ของเธอเสียจริงๆ “ อย่าให้ผมต้องเข้าไปยุ่งเกี่ยว ด้วยเลยได้ไหม ผมทำงานให้คุณจาริตนะ ”

“ ภูพูดยังกับว่าทัตทำอะไรไม่ดี ” เสียงเธอน้อยใจ

“ ไม่ใช่อย่างนั้นหรอก ” พูดออกไปแต่ใจกลับขัดแย้ง หนุ่ม ร้างสูงหลังไหล่ตรงที่เขาเห็นพัวพันกับหญิงสาวในงานราตรีคืนนั้น คล้ายเป็นเงารบกววจิตใจมาตลอด ไม่รู้ว่าชายคนนั้นร้ายมนต์วิเศษ อันใด หญิงสาวผู้สงบเสถียรและมีทุกอย่างพร้อมพร้อมอย่างทัตทยา จึงเปลี่ยนไปได้ถึงเพียงนี้

“ ผมแค่...”

เขาหาคำพูดไม่ได้ แม้ไม่ใช่คนเจ้าหน้าตา แต่เพราะรู้จักกันมา นานทำให้ญาติทนี่คิดว่าภายใต้ท่าทีเข้มแข็ง ทัตทยาเป็นคนอ่อนไหวที่ถูก ทำร้ายได้ง่ายๆ ด้วยคำพูดและสายตาทำทางของคนที่เขาไปดี

“ ครั้งเดียว ” เธอเสนอเมื่ออีกฝ่ายเว้นระยะราวยอมจำนน

“ ก็ได้... จะไปไหนเมื่อไหร่ก็ว่ามาแล้วกัน ” ชายหนุ่มต้องยอม อีกตามเคย ดีเหมือนกัน จะได้รู้กันไปว่าครอบครัวนี้มีอะไรพิเศษ บางที่เขาจะช่วยชี้ให้เธอเห็นในสิ่งที่เธอมองข้าม

ทัตทยายิ้มอย่างโล่งใจ เคยชินกับการยินยอมอยู่เสมอไม่ว่าจะ ด้วยความเต็มใจหรือไม่ก็ตามของญาติทนี่จนไม่รู้สึกว่าเป็นเรื่องพิเศษผิด แปลก นับแต่คบกันมา เพื่อนคนนี้ไม่เคยจะทำให้เธอผิดหวัง

ในยามเป็นเด็ก ไม่ว่าเธอจะพาลเกรไส่ออย่างไรเขาไม่เคยถือสา ครั้นเมื่อมารดาของเธอเสียชีวิตซึ่งความสัมพันธ์น่าจะจบลง ญาติทนี่ก็ยังทำตัวสม่ำเสมอ ช่วยให้เธอผ่านพ้นช่วงเวลาวิกฤติเมื่อ เป็นเด็กสาววัยรุ่นที่ถูกบิดาทอดทิ้งโดยไม่ตั้งใจ และที่สุดบิดาก็พา แม่เลี้ยงเข้ามาเป็นใหญ่ในบ้าน หากมองย้อน กลับไป . ทัตทยา คงต้องขอบใจเพื่อนคนนี้เป็นอย่างมาก

แต่ว่าเธอไม่ได้ฝักใฝ่ใจกับน้ำใจของญาติทนี่มากพอที่จะมองเขา ในแง่มุมมองที่ลึกซึ้งไปกว่าคำว่าเพื่อน เธอแทบไม่เคยนึกถึงชายหนุ่ม เลยในเวลาที่เขาอยู่ดีมีสุข

แต่หากว่าเมื่อไรมีปัญหา ชื่อแรกที่เธอนึกได้ก็คือญาติทนี่เอง.....